

førte hun i det mindste ingen andre med i Undergangen.

Ak, Torben Dihmer! Nok var han den eneste af hendes forrige Venner, som hun stadig ikke kunde tænke paa uden med et lille Smertestik i Hjertet. Og dog saae hun nu klarere end nogensinde, at hun aldrig havde elsket ham. I sin tidligste Ungdom havde hun sværmet for hans mandige Skikkelse. Hans smukke, klokkedybe Stemme havde vakt hendes første, stærke Kærlighedsdrømme. Siden havde hun i mange, lange Nætter ligget og grædt i sin Hovedpude, fordi hun alligevel ikke holdt saa meget af ham, som hun gerne vilde. Aldrig havde hun ved hans Side følt sig bjergtagen som nu. Aldrig følt sig viljeløs ompændt af den mørke, vilde Trolddom, som Kærligheden var.

Mørket faldt paa, mens hun sad der i sin Stol og lod de triste Tanker krese som Aadselfugle over sin Lykke. Nede fra Gaden lød Sporvognenes Kimen, og Genskinnet af Lysene derude flimrede uroligt som Lygtemænd henad Loft og Vægge.

Pludselig løftede hun Hovedet fra Haanden. Hun hørte Moderen komme ind i Dagligstuen og tænde den røde Skærmlampe.

»Stakkels lille Mor, som endnu ingenting veed!«

Lidt efter rejste hun sig langsomt, og gik derind. Moderen sad paa sin Sofaplads bag Lampen, mod